

[Finansministeren]

frem til noget, jeg mener er en meget fornuftig løsning på en række områder vedrørende tjenestemandsprincippet.

I anledning af, at hr. Carsten Andersen taler om forhandlingsklima osv., vil jeg sige, at jeg tror, alle organisationerne klart erkender, at der var et godt klima i det paritetiske nævn, og at det var på baggrund af dette gode klima i det paritetiske nævn, at man nåede frem til grundprincipperne, som derefter er blevet detailbearbejdet med henblik på fremsættelsen af de lovforslag, vi nu behandler. Men som sagt er der enighed med organisationerne.

Der er ét spørgsmål, som har optaget flere af ordførerne, nemlig at man ikke må offentliggøre ansøgnavnene. Jeg kan godt se, at der er mange følelser knyttet til det tema, og jeg er helt parat til at drøfte det med udvalget.

Der er to grunde til, at jeg har taget det forslag med. Den ene er den, som også nogle ordførere selv har antydnet, at det gennem mange år har været opfattet som meget ubehageligt for mennesker at ansøge om et job, fordi de risikerede, at deres navn stod i avisen. Det mener jeg har været uheldigt både af hensyn til personen selv og i øvrigt også af hensyn til den offentlige sektor, hvor der er behov for at få en fornyelse i form af personer udefra.

Den anden årsag er den, at dette spørgsmål, efter hvad jeg har fået oplyst, har været drøftet i retsudvalget i forbindelse med behandlingen af offentlighedsloven, og at man dér også har gjort sig forestillinger om, at det nuværende system ikke var godt, og at en eventuel ændring skulle ske i forbindelse med en ændring af tjenestemandsløven. Det er de to baggrunde for, at vi har taget det op.

Det ændrer jo ikke – og det kunne man næsten få indtryk af, når man hørte fru Elisabeth Bruun Olesen – både organisationers og enkeltpersoners ret til at få offentliggjort hele ansøgerfeltet. Det ville naturligvis være fuldstændig vanvittigt, hvis man ændrede det princip.

Men sagt på en anden måde og sagt ligeså: det handler om at forhindre, at personer søger en stilling alene i offentliggørelsesøjemed. Det er jo det, det reelt handler om. Den sikkerhed, der skal være for, at personer, der søger, også kan få at vide, hvem der i øvrigt har søgt, og at organisationerne kan få det at

vide for at have sikkerhed for, at proceduren har været rigtig ved besættelsen af stillingen, er klart uændret. Men tendensen til, at personer ansøger blot for at få navnene for derefter at kunne offentliggøre dem uden at være interesseret i stillingen, har efter min mening været skadelig i en række tilfælde.

Det er det, vi har søgt at komme til livs med den bestemmelse, men vi er naturligvis meget parat til at drøfte dette spørgsmål videre med udvalget, for at der ikke skal opstå mytedannelse. Jeg tror, jeg meget klart har sagt, hvad dette her handler om, men kan vi finde en fornuftigere formulering af det end den, der står i selve lovforslaget, skal det ikke skorte på min vilje til at finde frem til en løsning.

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang takke for den positive modtagelse, og jeg glæder mig til den videre drøftelse med udvalget om de tre lovforslag.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Finansministeren siger, at den omstændighed, at offentligt ansatte tjenestemænd ikke selv betaler bidrag til pensionen, kommer til at fremstå, som om det er en foræring. Nej, det er ikke nogen foræring, for ved tjenestemandssreformen i 1969 blev et lønefterslæb omregnet til, at pensionen indgik. Det har da også været sådan gang på gang under forhandlinger om lønfremgang, at dette indregnede pensionsbidrag hang som en dyne over lønudviklingen inden for det offentlige område.

Endvidere blev det sagt, at der var et godt klima i det paritetiske nævn, og dette blev lagt til grund for en påstand om, at der så var fuld opbakning bag disse forslag. Nej, organisationerne arbejder ikke på den måde; hvis man nærmest har haft en pistol i nakken for at løse nogle problemer i det paritetiske nævn, vil man ikke sidde og murre hele vejen; man prøver at få noget ud af det. Jeg synes ikke, en god stemning i det paritetiske nævn skal bruges som et argument for, at det har løst en række problemer.

Endelig tror jeg, at finansministeren glemmer, at det, der eventuelt afholder meget velkvalificerede personer fra at søge ind i den offentlige sektor, ikke så meget er skrækken